

Haar woorden werden beantwoord met stilte en het meisje wist dat het niet genoeg was. Ze was alleen en de nacht was gevaarlijk. En toen...

De drijvende aanlegsteigers kwamen in zicht. Een bootsman in de verte zong nog steeds zijn valse lied. De bel van een schip rinkelde en een wachter riep de tijd om.

Ze zag een lichtje.

Achter het raam op de vierde verdieping van een heel smal gebouw dat uitkeek over de aanlegsteigers, brandde één enkele kaars. Het licht was fel, als een baken voor mensen in nood. Ze wist dat De Vuurtoren open was en dat mensen er op elk uur welkom waren. Het meisje had geen geld om er de nacht door te brengen, maar misschien wilde iemand haar op z'n minst iets te drinken aanbieden. Ze hoopte op veiligheid en een paar vriendelijke woorden.

Voor het gebouw bleef ze heel even staan. Boos veegde ze haar tranen weg, omdat ze niet wilde dat iemand haar zag huilen. Toen ze over haar schouder keek, zou ze zweren dat ze nog een glimp van een glimmend wapen en een paar wrede ogen zag.

Daarna duwde ze de ruwhouten deur van De Vuurtoren open en stapte ze naar binnen.

Het gevaar liet ze buiten achter.

Voorlopig.

HOOFDSTUK EÉN

SPLINTER

Op het oefenterrein van het paleis was overal het *tak-tak-tak* te horen van houten zwaarden die tegen elkaar werden geslagen. Het gras had zacht en groen moeten zijn, maar het was droog en goudbruin en de oefencirkels roken naar vuil en zweet. De schildknapen hijgden.

De zomer lag als een deken over het paleis en de hoge muren hielden de middaghitte vast. Voor de twaalfjarige Splinter waren de warme zomers in Haven niets nieuws en ze dacht dat ze eraan gewend was. In het klaslokaal en in de tijd die ze doorbracht met prinses Adelisa droeg ze luchtige linnen kleren, maar bij de wapentraining waren alle schildknapen verplicht een dik leren

harnas te dragen en in de hitte kráákte dat.

Dus deden Splinters spieren pijn en was haar mond droog. Het zwaard in haar hand werd steeds zwaarder. Ondanks al haar inspanningen kreeg haar tegenstander – Kes, een pezige vijftienjarige jongen met vriendelijke ogen – de overhand. Opnieuw.

‘Kom op, prinsessenschildknaap,’ zei hij plagend. ‘Is dat het beste wat je in huis hebt?’ Zijn springerige zwarte krullen plakten tegen zijn bruine huid en hij ontweek Splinters aanvallen met gemak.

Splinter fronste. Ze deed extra haar best, maar alle vechtlust leek weg te ebben. ‘Het is zo wárm.’

‘In een gevecht bestaan geen verzachtende omstandigheden,’ zei Kes in navolging van hun leraar, meester Elnor. Hij sloeg haar zwaard opzij en deed een uitval naar voren.

Splinter kon hem op het nippertje ontwijken. Ze keek in de richting van de zwaardmeester, die rondliep langs de oefencirkels en met een houten stok mee tikte met het ritme van de gevechten. ‘Heeft hij dat ook tegen jou gezegd?’

‘Tegen iedere schildknaap sinds hij hier is gaan lesgeven,’ zei Kes. Er trok een schaduw over zijn gezicht. ‘En hij heeft gelijk.’

Kes, een senior schildknaap, was drie weken geleden teruggekomen naar het paleis omdat zijn ridderheer, sir Orel, herstellende was van de verwondingen die hij op het slagveld had opgelopen. Kes was maar een paar maanden ouder dan kroonprins Lucen, maar het was duidelijk dat de oorlog hem had veranderd. Hij zag er verloren uit, soms.

Splinter fronste terwijl ze om hem heen bewoog. ‘Ga je binnenkort weer terug naar de grens?’

Kes knikte. ‘Morgen. We gaan eerst naar huis, naar het landgoed van sir Orel bij het Sterrengebergte. De paleisdokters heb-

ben alles gedaan wat ze konden om zijn schouder te genezen en nu moet hij rust houden. Maar zodra hij weer op de been is, gaan we terug om te vechten.’

Splinter grijnsde. Ze vond Kes leuk en sparde graag met hem. Hij had haar vanaf het eerste moment dat hij met hen ging oefenen geaccepteerd als schildknaap.

Kes viel uit met een bovenhandse aanval en Splinter bracht haar eigen zwaard omhoog om hem te pareren. Toen hij naar voren boog, konden haar armen hem niet tegenhouden, maar hij duwde niet door. In plaats daarvan deed hij een stap terug. ‘Laatste ronde, Splinter. Laatste kans om te winnen.’

In de vier maanden sinds de ontvoering van Ash was Splinter aanzienlijk beter geworden in zwaardvechten. Ze had verschillende oefengevechten met andere schildknappen gewonnen... totdat Kes kwam. Sinds meester Elnor haar aan hem had gekoppeld, had ze niet meer dan een paar punten weten te scoren en versloeg hij haar telkens weer.

In de oefencirkel naast die van hen had kroonprins Lucen veel minder moeite met een senior schildknaap. De kroonprins slaakte een kreet bij het ontwijken van een slag en zette toen de tegenaanval in. Zijn partner was een kop groter dan Lucen, maar de prins zag kans om hem terug te dringen met zo’n bombardement van slagen dat zijn oefenzwaard een wervelende schim was. Splinter grinnikte.

‘Winnen zoals Lucen?’ vroeg ze aan Kes.

De afgelopen maanden had ze vaak met de kroonprins gespard, maar het was haar ook nooit gelukt om van hem te winnen. Lucen was veruit de beste zwaardvechter van alle schildknappen. Hij oefende in zijn eentje met meester Elnor, en die individuele trainingen waren legendarisch. Meester Elnor nam maar één of twee schildknappen per jaar aan.

Kes sloeg met de platte kant van zijn zwaard tegen haar schouder. 'Laat maar eens zien wat je kunt.'

In het midden van de oefencirkels sloeg meester Elnor zijn stok met een harde klap op de grond. 'Schildknapen, concentreer je op je eigen gevecht!' Zijn stem kwam met gemak boven het geroezemoes uit. Hij keek boos naar een stel schildknapen die allemaal waren gestopt om naar de kroonprins te kijken. 'Of we gaan dóór tot de volgende bel.'

Dat dreigement was genoeg om iedereen, inclusief Splinter, weer in het gareel te krijgen. Ze hief haar zwaard voor de verdedigingspositie, maar moest meteen weer terugspringen toen Kes bliksemsnel naar haar uithaalde. 'Concentreer je,' zei hij.

Splinter ademde de warme, stoffige lucht om haar heen in. Ze voelde het gras onder haar voeten knarsen. Het comfortabele gewicht van het zwaard in haar hand. En ze viel aan.

Dit was wat Splinter al had gewild vanaf het moment dat ze voor het eerst de wapenrusting van haar broer had aangetrokken voor het bal van het Winterhartfestival. Hier, in het hart van het paleis zijn, omgeven door een kakofonie van zwaardgeklatter.

Thúís.

De rest van de oefenronde ging ze helemaal op in het gevecht. Ze had ooit aan Ash uitgelegd dat het net een dans was. Als zij naar voren stapte, deed Kes een stap naar achteren. Als hij om haar heen cirkelde, bewoog zij met hem mee.

Totdat ze de aanval van Kes blokkeerde. Hij verloor zijn evenwicht en kon zich niet direct herstellen. Splinter aarzelde geen seconde. Ze sprong naar voren en sloeg zijn zwaard weg. De punt van haar zwaard ging omhoog in de richting van zijn oksel – een van de zwakke plekken van het harnas. Een golf van blijdschap trok door haar heen. Het was haar gelukt!

De punt van haar zwaard drong door zijn wapenrusting, maar

precies op dat moment gleed het blad van Kes' zwaard over haar nek, onder haar oor.

Kes glimlachte gevaarlijk. 'Gelijkspel?'

Splinter trok haar neus op. Het was bijna gelukt.

Bij de ingang van het oefenterrein luidde een van de bedienden de zware bel die het einde van de training aangaf. Meester Elnor schraapte zijn keel. 'Schildknapen, leg je zwaard neer. Lord Brenet zal binnenkort hier zijn en jullie toespreken.'

Zijn woorden werden begroet met zuchten van opluchting, en nieuwsgierig gefluister, maar Splinter bewoog zich niet. Ze hield haar zwaard waar het was.

Kes' ogen glinsterden. 'We kunnen doorgaan, als je dat wilt.'

Dat konden ze niet en Splinter wist dat. Maar de verleiding was groot. Toen liet ze haar schouders en haar zwaard zakken. 'Goed dan, gelijkspel.'

'Knap gestreden, schildknaap Splinter,' zei Kes. Toen ze hem aankeek zag ze geen spoor van spot of venijn in zijn ogen, alleen maar oprechtheid.

Met bezwete handen veegde ze haar haren uit haar gezicht. 'Er komt een dag dat ik je ga verslaan.'

'Dat denk ik ook.' Kes stak zijn hand naar haar uit en ze schudde elkaar de hand.

'Moge de sterren je bijstaan, Kes.'

Kes knipoogde. 'Succes met de aankondiging van Lord Brenet.'

Splinter draaide zich om naar de plek waar de andere schildknapen zich rond meester Elnor verzamelden en Kes bracht de oefenzwaarden terug naar de wapenkamer. Er viel weinig meer te zeggen tegen elkaar. Ze had geleerd dat dit de manier was waarop het ging in het paleis. Als de sneeuw in de bergen smolt, kwamen de senior schildknapen terug naar het paleis en gingen dan weer weg, en zo zou het blijven.

Binnen enkele maanden zouden Lucen en zijn vrienden ook senior schildknapen zijn en zouden ook zij vertrekken om hun ridders te dienen.

Splinter wilde daar nog niet aan denken. Ze dacht er liever aan hoe het paleis op andere gebieden was veranderd sinds de verdwijning van Ash. Toen Splinter zich bij de groep rond meester Elnor voegde, maakten een paar jongens plaats voor haar. Tobias gooide een natte doek naar haar toe, waarmee ze dankbaar haar gezicht afveegde. Tym gaf haar een emmer water met een pollepel en toen ze genoeg had gedronken gaf ze emmer en lepel door aan Lucen.

Sommige schildknapen accepteerden haar nog steeds niet, maar ze tolereerden haar meestal wel. Ze zou geen van hen een vriend noemen – behalve Lucen – maar het was fijn dat ze zich niet meer een complete buitenstaander voelde.

De deur achter meester Elnor ging open en twee personen kwamen naar buiten. De een was Lord Brenet, de kapitein van de schildknapen. De ander was een slungelachtige jongen die liep alsof hij niet precies wist waar hij zijn voeten moest neerzetten. Toen ze het oefenterrein op liepen, zorgde elke schuifelende stap van de jongen voor een wolk van stof en sommige schildknapen grinnikten.

Lord Brenet keek hen aan, zijn gezicht stond ernstig. De littekens op Brenets door de oorlog getekende gezicht waren goed te zien op zijn gebruikte huid. Hij droeg een eenvoudige linnen muts om zijn hoofd te beschermen tegen de zon. Hij knikte naar meester Elnor, die een stap opzij deed zodat Lord Brenet in zijn rolstoel naar voren kon rijden. De slungelachtige jongen bleef in de schaduw achter hen staan.

‘Luister goed.’ Terwijl hij sprak liet Lord Brenet zijn blik een voor een op de schildknapen rusten. ‘Het is mijn plicht om me

ervan te verzekeren dat iedere schildknaap die deze opleiding volgt over de noodzakelijke vaardigheden beschikt om op zekere dag dit koninkrijk als ridder te dienen, in tijden van vrede en in tijden van oorlog.’

De blik van Brenet kruiste die van Splinter. Ze bloosde en ging rechtop staan. Om haar heen reageerden andere schildknapen op dezelfde manier. Zelfs Lucen, die op zekere dag niet gewoon ridder zou zijn maar kóning.

‘Daartoe zullen alle schildknapen zich over vier weken melden voor de zomerexamens. Koningin Aveline, jullie leraren en ik zullen jullie vaardigheden en vorderingen beoordelen. Het examen zal bestaan uit een schriftelijk deel, opdrachten te paard en jullie vaardigheid met verschillende wapens zal worden getest. Ik verwacht dat jullie góéd zullen presteren.’

Zijn woorden werden beantwoord met gefluister en gemompel. De examens waren een jaarlijks terugkerende gebeurtenis en sinds het begin van de warmere dagen vertelden de oudere schildknapen er al angstaanjagende verhalen over. Meester Elnor stampte met zijn stok op de grond en maande tot stilte.

‘Voor de jongere schildknapen,’ ging Brenet onverstoord verder, ‘zijn deze examens een kans om je moed en je waarde te laten zien. Voor de oudere schildknapen die een ridderheer willen dienen op het slagveld, is het examen meer dan een kans: het is een vereiste. Je wordt alleen een senior schildknaap als je met goede cijfers voor de examens slaagt.’

Om te kunnen beginnen aan de training op het paleis moest iedere schildknaap een beschermheer hebben die voor hem instond. Voor Splinter was dat Ash. Maar voor de meesten was het een vader of een oudere broer of een ridder die vertrouwen had in iemands kwaliteiten. Als ze hun juniorjaren hadden afgerond, moesten alle schildknapen een ridderheer vinden. Iemand

die bereid was om hen te begeleiden en te leren hoe je als ridder moest leven en vechten, waar ook in het koninkrijk, zelfs in de bergen.

De schildknapen om Splinter heen stootten elkaar aan. Sommigen keken met grote ogen. Anderen grijsden vol zelfvertrouwen. Lucen was bleek geworden. Splinters hart hamerde in haar borstkas, hoewel zij nog een van de jongere schildknapen was.

Achter haar bewoog iemand.

‘Weet je, schildknaapje,’ fluisterde een hatelijke stem, ‘ik vraag me af wat er gebeurt als je je examens níét haalt.’

Een andere stem viel hem in de rede. ‘Weet je nog wat er gebeurde met Nave van Roaness? Hij deed zijn examens twee jaar geleden zo slecht dat hij naar huis werd gestuurd. Het maakte niet uit dat hij nog maar eerstejaars was. Ongeschikte schildknapen maken de rest van ons te schande.’

Splinter draaide zich met een ruk om. Achter haar stonden de veertienjarige Corwen en zijn tweelingbroer Meren. Zij waren twee van de schildknapen die de begintijd in het paleis voor Splinter tot een rottijs hadden gemaakt.

Corwens zandkleurige haar zat in de war en was nat van het zweet. Hij leunde dicht naar haar toe. ‘Ze zeggen dat ze onze vaardigheden testen, maar in werkelijkheid willen ze de zwakkelingen eruit pikken.’

‘Dat lieg je,’ fluisterde Splinter.

‘Is dat zo?’ vroeg Meren met een grijs.

‘Stilte.’ Lord Brenet verhief zijn stem. Iedereen was weer stil en keek hem aan. Hij vouwde zijn armen. ‘Bovendien heb ik een nieuwe schildknaap bij me. Briar van Divon. Laat ik hier heel duidelijk over zijn: jullie behandelen je medeschildknapen met respect, want anders doe je helemaal geen examen. Is dat begrepen?’

Splinter hoorde de laatste woorden nauwelijks, net zomin als het koor van ‘ja, milord’ dat daarop volgde. Het drong nauwelijks tot haar door dat Brenet aan Ilsar de opdracht gaf om de nieuwe schildknaap wegwijs te maken. Zelfs de examens waren naar de achtergrond verdwenen.

Ze staarde naar de jongen die half in de schaduw stond. Ze had Briar van Divon bijna vijf jaar geleden voor het laatst gezien. Haar moeder was goed bevriend geweest met zijn vaders en omdat Briar maar een halfjaar jonger was dan Splinter, moesten ze altijd samen spelen als de DuLacs op bezoek gingen op het Divon-landgoed. Briar had toen golvend bruin haar rond zijn lichtbruine gezicht en een bril omdat hij zonder bril bijna niets zag. Vaak sleepte hij Splinter mee naar de keukens en haalde de kok over om hen te laten zien hoe je venkelkoekjes moest bakken of gekruide appeltaart. Splinter wist niet zeker of ze vrienden waren geweest – in de tijd voor het paleis was Camille, de zoon van de huishoudster van de DuLacs, de enige die ze als vriend beschouwde – maar ze waren wel vriendschappelijk met elkaar omgegaan.

Nu was Briars haar kort geknipt en hij droeg geen bril. Zijn armen en benen waren lang en dun, alsof hij van de ene op de andere dag vijftien centimeter was gegroeid en zijn schildknapenwapenrusting het enige was wat zijn lichaam bij elkaar hield.

Hij was veranderd, maar Splinter ook. Ze voelde zich duizelig en zenuwachtig. Ze vroeg zich af wat hij van haar zou vinden. Van haar echte zelf en het thuis dat ze hier had gevonden.

Ze zag opeens het kleine stervormige litteken aan de zijkant van zijn kin. Dat was haar schuld. Ze waren in het Koninklijk Woud in een boom geklommen en ze had hem uitgedaagd hoger en hoger te gaan. Hij was met zijn kin tegen een van de takken geslagen toen hij viel.

Splinter glimlachte en tilde haar hand op om te zwaaien... maar hij keek dwars door haar heen, alsof ze niet bestond.

Toen Briar het teken gaf dat ze konden gaan, greep Ilsar, de oudste schildknaap van het paleis en ook de arrogantste, hem bij de arm en trok hem mee naar de schildknapenvleugel in het paleis. Briar keek niet om.

‘Misschien weet hij niet meer wie ik ben.’ Splinter liet zich op het zachte wollen kleed vallen in de slaapkamer van Ash en pakte de spullen die ze nodig had om haar laarzen te poetsen. Ondertussen vertelde ze Ash over haar dag.

Het was koel in de kamer van Ash vergeleken met de eetzaal van de schildknapen. Dunne witte gordijnen hielden het felle zonlicht buiten en op de vensterbank stond een karaf water met takjes citroenmelisse, waardoor de kamer ook een stuk beter rook dan de eetzaal van de schildknapen.

Ash, de twaalfjarige prinses Adelisa, zat met opgetrokken benen in een stoel aan haar bureau met een geschiedenisboek en een mysteriespel voor zich. De rest van het bureau lag vol met papieren, boeken, snuisterijen en een bos pijlen. Ash bracht haar dagen door met het bijwonen van raadsvergaderingen met haar moeder of lessen met privéleraren, en haar middagen met Splinter. Vaak gingen ze samen paardrijden of oefenen op de boogschietbanen, of ze waren in de bloemendoolhof waar ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet, hoewel de meeste zomerbloemen door de hitte waren verwelkt.

Vandaag probeerden ze de ergste warmte te ontlopen, maar ondanks de gordijnen wierp de zomerzon een warme gouden gloed over het haar van Ash. Haar neus en wangen zaten vol sproeten. Ze draaide aan de zilveren ringen rond haar vingers. ‘Misschien heeft hij tijd nodig om te wennen. Deze plek kan overweldigend zijn.’

‘Misschien.’ Splinter was nog steeds teleurgesteld. ‘Ik wilde...’ Ze zocht naar de juiste woorden.

Ze was trots op wie ze nu was. Ze was hier gelukkig. Maar behalve Anders en Camille, die zo goed als familie was, had ze dit met niemand uit haar oude leven kunnen delen. Dat Briar haar zo zou zien – als schildknaap, de schildknaap van de prinses nog wel – zou het op een of andere manier nog echter maken.

Bovendien herinnerde ze zich hem als vreemd, maar aardig.

Splinter draaide de pot met bijenwas open en Ash pakte haar pen en tikte ermee tegen haar lippen.

‘Denk je dat hij een vriend zal zijn voor jou? Voor ons?’

Splinter wist wat Ash bedoelde, ook al zei ze het niet hardop. *Denk je dat we hem kunnen vertrouwen?*

In de vier maanden na de ontvoering van Ash was hun vriendschap gegroeid en had die zich verdiept. Maar sinds de ontdekking van de Leeuweriken, een geheim genootschap van edelen die gezworen hadden om de koningin af te zetten, was Ash in gezelschap van vreemden steeds meer op haar hoede. Het was niet dat ze bang was, wat Splinter betrof was er niemand moediger dan Ash, maar soms keek Ash naar de wereld alsof het een puzzel was die ze moest oplossen. Alsof alle mensen om haar heen vragen waren waar ze niet zo snel een antwoord op had.

‘Ik hoop het,’ zei Splinter. ‘Mama vond de Lords van Divon altijd leuke mensen.’

‘Je broer vertrouwde Vance Labanne vroeger ook,’ zei Ash. Dat was de man die haar ontvoering uit het paleis had georganiseerd om in de gunst te komen van diezelfde Leeuweriken. Splinters broer Anders was in opdracht van de koningin nauw gaan samenwerken met Vance. Maar uiteindelijk had hij geholpen om Ash te redden.

‘Ik weet het,’ zei Splinter. ‘Het kan zijn dat Briar is veranderd